

LIBERTATE ȘI SCLAVIE

LIBERTATE ȘI SCLAVIE

Cel mai bun guvern este cel ce guvernează cât mai puțin. Ideea ar trebui aplicată cât mai rapid cu putință. Cel mai bun guvern este cel ce nu guvernează deloc. Vom avea astfel de guverne când vom fi pregătiți pentru asta. Guvernele ar trebui să fie utile. Majoritatea sunt catastrofale. Avem aceleași obiectii pentru armatele permanente, care nu pot fi decât ale guvernelor permanente. Fără să fie totdeauna tâlhari organizați în bandă de răufăcători, multe guverne se comportă astfel. Cu rare excepții, guvernele se dovedesc dăunătoare, fără ca cei ce cred că le-au ales să înțeleagă că, aproape orice guvern contemporan devine o mafie supusă altor mafii, nu totdeauna cunoscute.

Aproape orice guvern contemporan, este o bandă de mafioți, partidele din care provin fiind ele însese pepiniere de neisprăviți dornici de putere și avere, pedofili ce se suspectează, se dușmănesc și lovesc reciproc, de regulă în tăcere, reușind să păcălească sclavii fără de care comedia alegerilor nu este posibilă. Până când? Până când totul pare că se schimbă: cad mii de sclavi, câțiva miniștri, revoluțiile fiind alt gen de tâlhării, conducând aproape invariabil la aceeași Mărie cu altă pălărie. Puține popoare cer altceva guvernelor din fruntea lor. Guvernele își dau aerul că se ocupă de viață, libertatea, bunăstarea și instrucția popoarelor. În mod mai mult sau mai puțin eficace, popoarele se ocupă ele însese de ale lor. Ele făceau totul mai bine când băgau frica în guvernări, acordând an de an, unuia dintre ei, onoarea supremă de a raporta lui Zamolxis, pe lumea cealaltă. Astăzi însă, an bun sau an rău, guvern după guvern ar trebui trimis să raporteze Dumnezeului suprem, nu să ne otrăvească trupurile și pocească sufletele cu drogurile, pedofilia și ideologia Occidentului decadent. Noile guverne se străduiesc să pară binevoitoare, cât mai șterse cu putință, făcându-se că ascultă prostimea, ce speră să-nducă mai bine ca în trecut. Învechindu-se, guvernele își ling degetele de foloasele puterii, iar popoarele, sub jugul noilor stăpâni, realizează, prea târziu, că guvernările trebuie judecați după faptele de tâlhari organizați în bandă de răufăcători, nu după discursurile electorale. Neputând înțelege că cel mai bun guvern este cel inexistent, popoarele își fac iluzia că noile guverne vor fi mai bune ca cele vechi, perioadele de iluzii, deceptii, sclavie și nemulțumiri repetându-se ca sezoanele.

Dacă într-adevăr puterea este în mâna poporului, cum se face că aşa numita majoritate domnește ani și ani, fără să se țină cont că guvernarea ei slăbește, sărăcește, ologește, chiar ucide oameni din popor, prin vaccinare obligatorie, medicină criminală, fără aparență măcar de justiție, politica oricărui guvern fiind o teroare mai mult sau mai puțin mascată sau evidentă. Guvernele bazate pe aşa zisa majoritate nu practică dreptatea. Chiar nu poate exista un guvern care să decidă unele sau altele nu funcție de majorități/minorități ci funcție de cele trebuincioase, de interesul general, de voința poporului exprimată prin referendum? Trebuie neapărat ca popoarele să-și abandoneze suveranitatea în mâinile unui parlament de zurbagii sau a unui guvern de lichele și trădători?

Dacă poporul este într-adevăr suveran, el nu poate fi suveran doar în vorbe, iar legea nu poate fi confundată cu binele public. Aproape fără excepție, legea este una și binele general alta. Singura obligație a oricărui om adevărat este de a practica binele în toate cele. Legea n-a făcut pe nimeni mai bun, mai drept mai sănătos, mai intelligent. Făcătorii de legi sau cei ce le aplică au comis cele mai mari tâlhării și crime posibile. Oamenii votează fără să știe de ce, pentru ce, pentru cine, adesea pentru un cârnat sau o țuică. Statul îi folosește ca pe mașini, care și ele consumă combustibil. Oamenii sub-umanizați, neștiutori, unii sub minima omeniei, devin mediul din care Statul recrutează armata, poliția, jandarmeria, temnicerii, forță publică adesea inconștientă, ucigașă, lipsită de moralitate, care acționează după bunul plac ori de frica superiorilor. Multii reprezentanți ai forței publice sunt roboți biologici ce valorează cât chipul, gradele, armele, caii sau câinii de care se servesc. O adevărată elită, oamenii adevărați își pun conștiința, spiritul în serviciul cauzei în care cred, din care cauză adesea se opun Statului corupt sau mafiot. Orice serviciu ar face, un om adevărat rămâne om adevărat în toate clipele vieții sale, fără să se lase călcat în picioare de unii sau alții, nici transformat în papagal, trompetă sau giruetă.

Ce atitudine putem adopta față de un guvern pe care dacă-l recunoaștem ne înjosim? În cazul guvernelor tiranice, criminale, dreptul la revoltă este sacru. Când libertatea, sănătatea, viața poporului este batjocorită de guvernul tiranic, când un sfert sau o treime din locuitorii țării trăiesc în mizerie și sclavie, când oamenii sunt cobaii falsului umanism, al falsei medicine, când sănătatea, integritatea lor corporală și mintală, inclusiv a copiilor în grădinițe sau tineretului este călcată în picioare, revolta fiecărui cetățean în parte și a tuturora la un loc devine datorie, fiind cât se poate de justă, necesară și urgentă. Revolta este și mai urgentă când guvernul unei țări gonește din țară sau extermină propriul său popor, înlocuindu-l cu sclavi fără patrie, nici Dumnezeu, cheltuind pentru asta mai mult decât necesarul pentru îndreptarea situației. Dreptul la revoltă e una, ducerea ei la bun sfârșit este alta. Ca bătrâni, popoarele sunt greu de urnit. Urnite însă, ele sunt greu de oprit. Înaintea revoltei generale pot exista revolte individuale, colective, locale, ocazionale ca în Franța, Cipru, cartierele marilor orașe, etc.

Oricât ar fi ele de juste, necesare, urgente, aparent victorioase, revoltele de orice fel deratizează mafia politică, administrativă, financiară, medicală, polițienească, totul plătit cu sute și mii de morți, răniți, gazati, schiloditi, ca în decembrie 1989, când România a căzut din rău în și mai rău. Deplorabile, imediate sau târzii, efectele revolțelor sunt cunoscute: Pugaciov în Rusia, Horia, Cloșca și Crișan în Transilvania, Bobâlna, Gheorghe Doja, Răscoala din 1907, Războiul țărănesc german (sec. XVI), Jacqueria franceză (sec. XIV), Spartacus, Sprâncenele Roșii, Turbanele Galbene, toate terminate prin dezastre care astăzi ar fi mult mai mari.

Greu de imaginat revoltă fără violențe. Si mai greu de imaginat este victoria revoltei fără conducere unică, decisă, luminată, fără violențe inutile. Violența și-a avut rolul ei în istorie. Majoritatea oamenilor se opun sclaviei, războaielor, violențelor, dar nu fac nimic pentru apărarea libertății sau integrității lor corporale, ambele supuse violenței guvernărilor. Se cunosc revolte victorioase fără violență revoltaților. Sutele de sate necollectivizate, țărani ce au rămas țărani până la moarte au câștigat, fără revoltă, bătălia pentru pământul, gospodăria și animalele lor. Părinții care fără zgromot inutil improvizează forme speciale de educație și cunoaștere, pe cheltuială și pricepere proprie, pentru copiii lor de o vârstă sau alta, câștigat în felul lor bătălia cu

falsele ministere ale unui învățământ urmărește distrugerea tinerilor, transformarea lor în sclavi-carne-de-tun pentru mofturile și poftele guvernelor trădătoare să înfunde pușcările.

Există legi injuste! Există legi scelerate! Există legi ce rescriu istoria consacrată! Vreme de peste 55 de ani, după ultimul război mondial, nimeni din cele trei generații de români, tineri și vârstnici, ce formau poporul român de atunci, nimeni dintre milioane de compatrioți de-a noiștri n-au auzit de "holocaustul" ce este introdus în DEX abia în ediția publicată la 63 de ani după încheierea războiului (în anul 2008). La peste 60 de ani de la sfârșitul războiului, pe fondul dispariției majorității celor l-au suportat ori participat la el, politrucii, mercenarii, miniștrii trădători ai popoarelor îndrăznesc a inventa bazaconii, legiferând privare de libertate, ani de închisoare, confiscarea bunurilor. dreptul la pensie de bătrânețe pentru cei care cer să li se explice despre ce este vorba și dacă, într-adevăr, camerele de gazare a oamenilor au existat în alte închisori sau lagăre decât penitenciarele americane, etc.

Există legi injuste, opresive până la demență, ce falsifică istoria, transformând indivizi și popoare în sclavi. Ce-i de făcut în astfel de situații? Trebuie oare să încercăm să le abroga sau îmbunătățim respectându-le între timp, ori e mai bine să le încălcăm imediat, într-un fel sau altul, de la caz la caz. De-a lungul secolelor, fără cuvinte și gesturi inutile, s-au inventat metode de încălcare a legilor ce nu pot fi aplicate dacă cei împotriva căror sunt promulgate refuză să se supună. Cum obligi să mănânce insecte poporul ce refuză să trăiască altfel decât strămoșii săi? Cum să obligi un popor să se vaccineze, dacă el e convins că, mai devreme sau mai târziu, vaccinul îl îmbolnăvește sau ucide? Autoritățile banditești pot sănaja unii oameni, amenințându-i că-și pierd slujba, că nu mai pot folosi transport în comun, nu mai pot merge la spectacole, restaurant, etc. Orice legi ar promulga un guvern, oamenii au tendința de aștepta, din obișnuință, inertie sau pentru că sunt convinși că minciunile democrată durează o bucată de vreme. Pe durata bucăți de vreme, fiecare trebuie să se pună la adăpost, pe el și familia lui, cum poate. Când ești sclav și locuiești, ca insectele, în blo-curile-fagure-de-beton, când depinzi de apă, curențul, căldura ce vin sau nu, când în frigider n-ai rezerve decât pentru o zi sau două, orice rezistență este aproape imposibilă. Funcție de împrejurări, vârstă, situația familiei, sănătatea și altele, libertatea se pregătește din timp, se cucerește și menține, văzând și făcând. Rezistență prost înțeleasă, conflictul cu autoritățile, petiții peste petiții la ghișeele hoților pot fi mai rele decât legile. În aproape toate cazurile, vina este a autorităților, dar fiecare doarme cum și-a așternut. Când guvernul te obligă să bei apă otrăvită de la robinet, să cumperi alimente modificate genetic, contaminate cu metale grele, adaosuri toxice, făină de gândaci, nu mai poate fi vorba de libertate. Ca și sănătatea, libertatea nu cade din cer, ea se pregătește, se cucerește și se menține pas cu pas. Niște noi nu cădem din cer. Fiecare se naște într-o familie, ce-i oferă un minim de siguranță și confort. Cu rare excepții, terorismul epocii în care trăim ne obligă să părăsim marile orașe, să ne refugiem aproape de natură, pe un petec de pământ. La vreme de restricție, codrul a fost frate cu românul! Cel ce își poate lua sănătatea și viața în propriile-i mâini este sau devine capabil să ignore ori refuze, deliberat și efectiv, orice autoritate sclavagistă. De-a lungul perioadei bolșevice a comunismului, așa au procedat zeci și sute de mii de oameni adevărați, bărbați și femei, țărani sau capabili să redevină țărani, oameni pentru care viața fără libertate nu avea niciun sens. În același timp, țărani proleterizați, robii din fabrici și uzine, milioanele de sclavi potențiali, știutorii de carte lipsiți de coloană vertebrală și busolă cetățenească, amatorii de a sluji răul pe care de fapt îl

condamnau, nu în ultimul rând personalități interbelice, foști miniștri în guvernele României Mari, foști președinți de comitete și comiții au fost primii cărora autoritățile de după 23 August 1944 le-au impus gamela penitenciară, împinsă pe sub usă, cu piciorul, de gardienii și militienii de tip nou, adesea recruitați din rândul minorității mai întunecate la față.

Pentru îndreptarea relelor, utilizarea justiției, petițiilor, reclamațiilor este costisitoare greu accesibilă, imposibilă, viața nefiind suficient de lungă pentru a rezolva ceva pe această cale. Autoritățile n-au prevăzut nimic în acest sens, Statul este rău întocmit, constituția, dacă există, este rea ori nu se respectă, ceea ce înseamnă legea junglei. Statul devine regele junglei, el este leul, tigrul, ceilalți răpitori, oamenii de rând sunt porumbei, iepurașii care pentru a zbura sau fugii trebuie să se pregătească cu grija și din timp. Nimici nu poate face orice, dar asta nu înseamnă că suntem condamnați a face rău altora și nouă înșine. Nu ne întâlnim cu guvernul decât prin intermediarii odioși: polițiști, jandarmi, magistrați, inspectori financiari și alți băgători de bețe prin garduri, trântori ce n-au produs bob de grâu, n-au măcinat făină dar mănâncă pâinea cea mai bună, cumpără Castele în Spania, etc. Cel ce ține la viață, sănătatea lui și a familiei sale trebuie să se organizeze astfel încât, pe cât posibil, să nu se întâlnească cu acești trântori decât cu toporul sau furca la îndemână, pe propria sa gospodărie. Fără să îl folosim, vederea toporului are efect garantat.

Sub guvernele teroriste din primele două decenii comuniste, când sute de mii de mii de oameni au fost închiși pe nedrept, oamenii liberi cu adevărat nu puteau fi decât ori la închisoare, ori în mijlocul maturii, în munți, unde nu rezistă decât cei ce știu folosi toporul, coasa, uneltele. Tineretul urban, mai ales studenții, aveau posibilitatea lungirii studiilor, teoretizată și practicată, în anii 60 și 70, de Cezar Mititelu. Aceasta a frecventat diverse facultăți vreme de aproape 20 de ani, trezindu-se absolvent, fără licență, ultimul examen fiind promovat prin ne-prezentare, grație unui profesor la curent cu doctrina vagabondajului universitar. Redus la ultima expresie a refuzării sclaviei comuniste de Stat, către patruzeci de ani, chiar peste, adultul ce ieșea pe stradă era mai la adăpost dacă avea în buzunar legitimația de student în bună ordine. Mii de bucureșteni erau în această situație, fiind scoși din producție pentru o formă sau alta de învățământ sau potcoveală politică, la Academia de Partid „Ștefan Gheorghiu”, Universitate, Institutul Politehnic, Institutul de Construcții, etc. Statul comunist fiind singurul angajator, orice om din „câmpul muncii”, cum se spunea, devenea slugoiul și complicele detestatului Stat. Până la o vîrstă, tinerii adulți beneficiau de umbrela părintească, ce putea fi prelungită prin vagabondajul universitar practicat cu dexteritate de către „studenții de profesie”. Fără a ajunge la închisoare, pregătind din timp trecerea, după doi sau trei ani, dintr-o facultate în alta, înainte de a absolvii vreuna, se putea rămâne într-un mediu legal și onorabil, blagaj la cantină sau cămin studențesc, după exemplul *blatnoilor* din Gulagul sovietic. În comunism, despre care se crede că a trecut, nu puteai rămâne om cinstiț, drept și onorabil decât ori la închisoare, păzit cu arma, ori ca vagabond universitar, cu riscuri minime, ușor de rezolvat. Comunismul deplin, sclavia totală abia încep, inclusiv în Occident. Nu putem face abstracții de experiența comunismului trecut, vagabondajul studențesc, literatura clandestină, confectionarea artizanală de afișe, *Samizdatul* sau apoteoza Gutenberg!

După o viață în comunismul bolșevic sau cripto-comunismul american, acesta de pe urmă se dovedește singurul posibil. A doua față a monedei, ambele ale aceluiași Cezar, sub Lenin, Stalin, iudeo-bolșevicii ori imperiul capitalist occidental, ambele aplicații fidele ale veritabilului **Manifest Comunist**, nu cel al lui Marx-Engels, din 1848, ci Talmudul, Thora/Pentateuhul, toate

izvorîte din **Deuteronom**, sursa tuturor comunismelor, rasismelor, banditismelor trecute, prezente, viitoare. Cu toată gravitatea sclaviei ce pândește pe *Homo Sapiens*, cei mai mulți dintre noi s-au obișnuit cu terorismul de Stat ca boul cu jugul și câinele cu lanțul, temându-se să-și asume nesupunerea civilă cât mai completă cu putință. Deși în sinea lor refuză ipocrita și iluzoria „protecție” a statului terorist, când acesta le prezintă la domiciliu impozitul sau prețul robiei lor, aceștia nu îndrăznesc să trimită Statul la plimbare, să renunțe la „cultura” denaturată pentru a reîntră sau pătrunde cât mai profund în natura totdeauna mai curată decât cultura spoită talmudicește, etatizată. Gestul liberator ar răpi omului posibilitatea parvenirii mic-burgheze, cu televizor, telefon, carte de vizită, cont bancar... Unii se întreabă la ce bun să adunăm bani, avere, dacă într-o zi ne vor confisca totul pentru război în vro Ucraină sau despăgubirea vreunui holocaust imaginar? Nu cumva confortul minim este preferabil, în mijlocul naturii, fără grija Statului, a poliției, botniței obligatorii, vaccinării silnice, schimbării sexului, când se va constata că ne-am născut invers, din punct de vedere homosexual, sau când parlamentele democratice vor vota desființarea sexelor reacționare? De ce nu? De vreme ce se votează holocausturi și atâtea alte bazaconii, care ar fi diferența? Când Statul e guvernăt cu iubire părintească și înțelepciune, ca pe vremea lui Decebal, Mircea sau Ștefan, sărăcia și mizeria sunt o rușine. Când Statul devine dictatorial, terorist, criminal, bogăția și privilegiile devin o rușine. Nu cumva nesupunerea civilă este preferabilă supunerii necondiționate a robilor ce-și merită lanțurile? Nu Statul acordă dreptul la viață. El nu-l poate confisca, naționaliza. Trebuie oare să-l ajutăm noi însine în acestă ticăloșie, ori să îndrăznim să declară că nu suntem supuși sau robii unui Stat pe care nu-l putem răsturna dar nici nu-l putem accepta? După cum ne putem retrage din partidul , la care am aderat de bună voie, ne putem retrage și din Statul ce se comportă față de cetățeni ca și cum aceștia i-ar fi sclavi.

Terorist sau nu, Statul ne înfruntă numai pe planul puterii brute, dovedindu-se brută, ca pe vremea lui Socrate, Galilei, Codreanu. Statul capabil să comunice pe plan intelectual, moral sau spiritual cu cei ce acceptă să-l recunoască, în anumite condiții, se apropiе de ceea numim un ideal. În general, Statele își supun sclavii prin forță, iar aceștia, dacă și câtă vreme acceptă servitute, își merită sclavia. Nimeni însă nu se naște pentru a fi sclav. Niciodată nu este prea târziu pentru ca sclavul să-și aducă aminte că este om, după chipul și asemănarea zeilor, deci ființă liberă. Niciun om nu s-a încarnat pentru a deveni sclavul celui puternic, fie acesta un individ sau mașinărie socială. Cei ce reușesc să ne convingă că sunt entități superioare, ne pot câștiga adeziunea de a deveni asemenea lor. Nu masele de oameni câștigă însă adeziunea sau acordul indivizilor, ci personalitățile. **(Va urma).**